

[Agnete Laustsen]

lang tid. Senest oplyste ministeren i marts måned til mig, at sagen havde været drøftet med såvel lederne af de lukkede anstalter som bestyrelsen for Politimesterforeningen, og at der var enighed om, at der var behov for på forskellig måde at ændre bestemmelserne.

Hvor lang tid skal det tage at ændre ting, som der tilsyneladende er enighed om blandt de sagkyndige?

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg skal blot spørge ministeren, om det var bevidst, at han forsøgte at give mit spørgsmål en drejning. Jeg spurgte, om ministeren mener, at den præventive virkning bliver udhulet, og det synes jeg ministeren skulle have svaret på i stedet for at påstå, at jeg ønsker, der under alle omstændigheder skal afsones fuldt ud.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Det fremgår af mine besvarelser til fru Agnete Laustsen, at der intet som helst akut er i denne sag, der er ikke nogen foruroligende udvikling, der er ingen grund til at forhaste sig. Havde det været tilfældet, ville det sikkert være gået hurtigere, men det kan ikke være ret længe, inden de afgørelser, der skal træffes, er truffet.

Til hr. Askjær Jørgensen kan jeg sige, at der naturligvis ikke har været bevidste eller ubevidste misforståelser. Jeg har præcist forstået, hvad der lå i spørgerens spørgsmål, nemlig om præventionen ikke ville være større, hvis der ikke var orlov i vore fængsler. Det er spørgsmålet, og dertil sagde jeg, at der ikke er nogen overvejelser i gang om at ændre de nugældende regler for afsoning af fængselsstraffe – af de grunde, jeg nævnte i min besvarelse – og heraf følger, at spørgsmålet om præventionens størrelse bliver irrelevant, fordi det da godt kan være, at en generalprævention af større styrke ville indtræde, hvis 8 år skulle afsones uden nogen som helst form for menneskelighed under afsoningen. Men så vil jeg sige, at det, vi vandt ved en lidt større generalprævention, ville vi spilde ved afsoningsformer af den karakter. Derfor er der ingen overvejelser af den art i gang.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 749

6) Til *socialministeren* af:

Steffensen (KrF):

»Hvad agter ministeren at foretage for at sikre Christiansfeld kommune frihed til fortsat at støtte den legestueordning, der efter byrådets og befolkningens opfattelse har fungeret tilfredsstillende i mange år og opfyldt de lokale behov, men som socialstyrelsen nu har meddelt kommunen at den ikke længere må yde tilskud til?«

Skriftlig begrundelse

I op til 11 år har der i Christiansfeld kommune været drevet velfungerende legestuer. Her kan børnene, der oftest er landbobørn med langt til de nærmeste legekammerater, mødes med jævnaldrende nogle timer 2 gange om ugen. Disse legestuer skal ikke sammenlignes med daginstitutioner som børnehaver eller fritidshjem, men de er nødvendige for, at børn i tyndtbeboede områder kan få de nødvendige stimulanser, som leg og kontakt med jævnaldrende giver, og det er ikke nødvendigt, at det sker i børnehaver og under pædagogisk ledelse. Det kan lige så godt finde sted under uformelle og familiære forhold.

For Christiansfeld kommune er der tale om en utrolig billig ordning, oplyser Jyllands-Posten den 12. maj 1982. I 1982 vil det således ifølge oplysningen kun koste kommunen 135.000 kr., at 130 børn får mulighed for nogle timer 2 gange om ugen at møde og lege med jævnaldrende. Forældrebetalingen i legestuerne er kun på 75 kr. om måneden.

Hvis lovgivningen forhindrer, at det offentlige kan yde tilskud til oprettelse og drift af legestuer som dem i Christiansfeld kommune, bør den ændres.

Socialministeren (Bent Rold Andersen):

Når vi taler om legestuer, drejer det sig om bistandslovens regler om daginstitutioner, og jeg kan sige, at efter disse regler er der intet, som hindrer en kommune i at yde økonomisk tilskud til en legestueordning. Men det følger af bistandsloven, at en daginstitution – og det vil også sige en legestue eller et legested – må drives enten som en kommunal institution eller som en selvejende institu-